

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 137. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592816944.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Da jeg kom tilbage til Rom, var det, som om den stille, alvorfulde, høitidelig triste Stad var et Hjem, der havde ventet paa mig og saae paa mig med et udforskkeligt Blik, som kastede mig ind i mig selv og gjorde mig tungsindig. Der laae Breve fra min Søster og Valdemar; de klagede over Veiret og over Forkjølelse. Der er Tider, Omgivelser, Sindsstemninger, da selv Ord fra dyrebare Personer, Ord, der til en vis Grad vække Ens Deltagelse, dog komme uheldig, fordi man selv er i Vaande og Trang, men til noget Større og Dybere, end de Skrivende have Anelse om. En lille Bogpakke var fulgt med, og den første Bog, jeg tog i Haanden, gav jeg mig til at læse, som kun den læser, der længe har sultet efter saadan Føde. Det var Paludan-Müllers »Kalanus«. Jeg veed ikke, om det er et saa stort, usædvanligt Digterværk, som det fra Først af og helt igjennem forekom mig at være. Jeg læste maaskee, som man sjelden læser: med personlig Interesse, med Betagenhed, med Angst, og da jeg kom til Stedet, hvor Indierne lovsynge Kalanus, fordi han har Mod til frivillig at døe paa Baalet, og beklage sig selv, fordi de ikke have et saadant Mod, blev det mig klart, at det ogsaa var min Sang, at jeg ikke havde fundet Noget i Verden at give mig hen for, at jeg hverken havde Mod eller Offerberedthed, at mit Liv var en langsom Hendøen. Endelig kom jeg til den sidste Linie, hvor Krigeren Meleager, fuld af Livskraft og Mod, men dybt greben ved at have seet Kalanus's frivillige Martyrdød, udraaber: »Høit leve Kongen og hans Ven Kalanus!« Hvad var der i dette Udtryk? Hvilket særeget, usædvanligt Trylleri i Soldaternes 138 »Længe leve!« for den Døde? Jeg veed det ikke eller kan ikke forklare det. Jeg veed kun, at ved den Linie hændtes mig Noget, der er sjældent for mig, jeg brast i Graad og græd længe, græd bittre Taarer over mig selv, der ikke turde leve og endnu ikke var død, der hvert Øieblik havde Lov til at blive en Helt som Kalanus eller en Anden, men aldrig blev det. Jeg henvendte mig bedende til min døde Fader og spurgte, hvor hans Velsignelse blev af, og om han ikke kunde gjøre Noget for, at jeg kunde fortjene dens Opfyldelse.